

Scotland Yard zasahuje



V. P. Borovička

Scotland Yard zasahuje

PRAHA 2004

V.P. Borovička: Scotland Yard zasahuje
Vydání druhé.
Copyright © 2004 V. P. Borovička
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 922. publikaci.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-699-8

BARONET
Praha 2004

V. P. Borovička

Scotland Yard zasahuje



Obsah

Legenda o Scotland Yardu	9
Mackie Messer.....	11
Jednoruký houslista	19
Pozdní přiznání	25
Kdo byl Jack Rozparovač?	37
Jizva	67
Smrt tetičky Chickie	89
Neznámá v kufru	109
Konec upovídáního lháře	121
Špatná noc ve vile Madeira	139
Králíček	161
Dům hrůzy na Rillington Place 10	173

Legenda o Scotland Yardu

Už jako kluk jsem je míval rád. Detektivové Scotland Yardu mi připadali jako obdivuhodní rytíři bez bázně a hany, strážící právo a spravedlnost. Ona rozlehlá, málo vzhledná budova z červených cihel s věžičkami na čtyřech rozích byla pro mě hlavním stanem ochránců dobra. Když pak nastala éra počítačů a mikrofilmy nahradily registrační karty, přesídlili inspektoři do nových budov ze skla a betonu, prošpikovaných elektronikou. A právě v této době se objevily zvěsti, že Scotland Yard už dávno není tím, čím býval.

Všechny své knížky jsem napsal ze zvědavosti. Chtěl jsem se dozvědět, jak se odehrály jisté známé či méně známé události, co bylo v zákulisí. Tak jsem se už někdy před dvaceti lety pustil do shromažďování materiálu k této práci. Sestavoval jsem střípky mozaiky jednotlivých kriminálních případů, pokoušel jsem se zjistit, jak se tenkrát odehrály. Práce na knížce *Scotland Yard zasa-huje* byla krásným dobrodružstvím. Důvěrně jsem se seznámil s velkými, leč skutečnými detektivy, s nimiž jsem krácel po stopách zločinů, z protokolů jsem sestavoval případ za případem, abych je mohl předložit svým čtenářům.

Všechny kriminální případy jsou přísně autentické. Detektivové Scotland Yardu museli řešit složité situace a na rozdíl od romantických Sherlocků Holmesů či Poirotů odhalovali zločince především mravenčí kriminalistickou prací. Přesto nebo právě proto se všechny ty skutečné historie mohou zdát dobrodružnější a napínavější

než smyšlené detektivní příběhy. Dávají nám nahlédnout do doby, kdy byl zločin spáchán, jsou ilustracemi stavu mezilidských vztahů, pomáhají nám nalézt sociální podhoubí, z něhož vyrůstá zlo. Neboť nic v lidské společnosti nevzniká bez příčin a nezůstává bez následků.

Tento pitaval kriminálních případů Scotland Yardu není reprezentativní. Obsahuje jen dvě desítky případů z tisíců možných. Vybral jsem ty, o nichž se domnívám, že jsou alespoň malými křížovatkami pěšinek, kterými také kráčí historie. Neboť, žel, nejen velké a statečné činy, ale i zločiny jsou zatím ještě součástí dějin lidstva...

V. P. B.

Mackie Messer

V době, kdy Londýn byl ještě největším městem světa, byl také hlavním městem zločinu. Dlouho, snad víc než celé jedno století, byli ctihodní občané, určující historii metropole, přesvědčeni, že svůj majetek i své životy si musejí chránit sami. Zločinci tedy měli volnou ruku, londýnské podsvětí sílilo a mohutnělo.

Lidé se zamykali, báli se večer vyjít na ulici a pár podnikavých dobrodruhů jejich strachu využilo. Vznikla pochybná řemesla common informers, vlastně udavačů a předchůdců prvních detektivů, a samozvaných policistů thieftakers, lapačů zlodějů. Kdo přivedl před soud zločince, dostal čtyřicet liber odměny. To nebylo málo. Po odsouzeném pak zdědil koně, zbraň a veškerý majetek, někdy dostal navíc prémii za hlavu zvlášť nebezpečného lupiče či vraha.

Byl to první krok k zajištění práva a spravedlnosti, ale byl to krok vedle. Vedl ke korupci, k podvodům, sami zločinci se vydávali za lapače zlodějů, objednávali zločiny u profesionálů, aby pak shrábli odměnu. Množila se nařčení nevinných, kterým samozvaní „strážci zákona“ podsouvali trestné činy, jichž se nikdy nedopustili. Věznice, v té době jen dočasné noclehárny odsouzených k smrti, byly přeplněny.

Zloděj křičel: chytil jsem zloděje, za tučnou prémii vracel část kořisti, thieftaker se dělil s lupiči, mnohdy dal zločincům přímo tip k loupeži či vraždě. Vznikala zájmová sdružení podobající se dnešní mafii. Prvním kmotrem a vládcem londýnského podsvětí byl Jonathan

Wild. Vešel do dějin kriminalistiky jako zloděj, lupič a vrah velkého formátu, do dějin dramatického umění jako nesmrtelný Mackie Messer. Jeho životní osudy zvětšil v Žebrácké opeře Bertolt Brecht, ale už před ním ho John Gay uvedl pod jménem Macheath ve své opeře nazvané *The Beggar's Opera*.

Jonathan Wild se narodil v roce 1682 ve Wolverhamptonu. Otec truhlář dal syna vyučit sedlářskému řemeslu. Kluk se oženil a zplodil syna. Dlouho však nevydržel žít spořádaným životem tuctového řemeslníka. Táhlo ho to do světa. Odjel do Londýna, pil, hrál v kostky, zadlužil se a na čtyři roky zmizel ve vězení pro dlužníky. Tam absolvoval zlodějskou univerzitu. Od spoluvězňů se naučil lupičským fintám, dozvěděl se o organizaci velkoměstského podsvětí, vštípl si nepsané zákony, jimiž se řídilo asi padesát tisíc londýnských zločinců.

Když ho propustili na svobodu, dal se dohromady se zkušenou prostitutkou Mary Millinerovou a společně si otevřeli nevěstinec. Najednou měl dost peněz, najednou byl váženým podnikatelem. Šikovným vydíráním si vydělal na velkou hospodu. Protože už měl hodně známých i přátel z podsvětí, mohl za pár měsíců počítat mezi své stálé hosty stovky zlodějů a lupičů i početný houf londýnských prostitutek.

Krádeže se v první polovině osmnáctého století šířily v Londýně jako mor. Až do roku 1691 neměli lupiči s prodejem kradeného zboží potíže. A to je u zlodějského řemesla největší problém. Tresty za překupnictví byly tak nízké, že se mnozí obchodníci nerozpakovali kradené zboží nakupovat. Samozřejmě za nízké ceny. Za vlády Viléma III. Oranžského se však mnohé změnilo. Dopadený překupník byl souzen podle stejných zákonů jako zloděj. Mohl tedy očekávat také trest smrti. Jonathan Wild přišel na neobvyklé řešení, jež mu během patnácti let vyneslo obrovské jmění a titul nekorunovaného krále londýnských lupičů.

Založil totiž zlodějskou agenturu. Když někdo něco ukradl, ohlásil to Wildovi. Ten pak okradenému vzkázal,

že by mohl dostat své cennosti zpět, kdyby zaplatil rozumnou odměnu za zprostředkování. Skoro všichni souhlasili. Věděli totiž, že v opačném případě už své šperky či zboží nikdy neuvidí. Jonathan Wild zorganizoval dobře fungující síť zvědů, zpravodajců, poslíčků a vyjednávačů, vyškolil seriózně vyhlížející prostředníky, v nedělní škole učil zloděje krást. Vydělával velké peníze a byl přesvědčen, že přechytračil zákon.

Otevřel několik filiálek, zavedl seznamy okradených a za zápis vybíral pět šilinků. Najal dům v sousedství justičního paláce a zřídil si zde kanceláře, odkud vládl podsvětí. Stal se předchůdcem a možná také vzorem pozdějších kmotrů mafie, železnou rukou kraloval svým poddaným. Kdo neposlechl, nedožil se neděle. Šéf nenesl odpor, vyžadoval bezvýhradnou kázeň. Také vůči zákazníkům postupoval tvrdě. Když se některý zdráhal zaplatit výkupné za vrácené šperky, poslal kořist do zahraničí. Nechtěl riskovat, že by ho přistihli v Británii. Tak vznikla síť překupníků, zasahující až do Holandska, odkud zas Jonathan Wild za výhodné ceny pašoval do Anglie kořalku. Měl zřejmě dost odvahy i fantazie, zřídil i vlastní zlatnické dílny, kde šikovní řemeslníci během noci předělali ukradené šperky k nepoznání.

Byl pánem i soudcem zároveň. Když se některý z jeho zlodějů dopustil podvodu, zatajil část lupu, vydal ho bez milosti policii a ještě si za něj nechal vyplatit stanovenou odměnu. Spolupracoval s policií, takže osobně znal konstáblы i seržanty, některým dokonce platil pravidelný žold, aby ho nechali na pokoji. Sám pro sebe si vymyslel titul Thieftaker General of Great Britain and Ireland a spolupracoval s londýnským policejním prefektem City marshalem Charlesem Hithinem. Patnáct let trvala jeho vláda nad londýnským podsvětím, za tu dobu odevzdal katovi na 120 zlodějů, lupičů, nebo jen svých konkurentů.

Získal si tak velkou důvěru ochránců zákona, že mu zajistili volný přístup do londýnských věznic, stal se stálým návštěvníkem soudních procesů, jeho klienti věděli

o jeho významném společenském postavení i o jeho moci, proto mu důvěřovali, když jim nabídl vrácení ztracených cenností. Jeho „obchody se ztraceným zbožím“ pořádaly pravidelné aukce a nikdo netušil, že většina předmětů pochází z krádeží. Založil a vedl desítky nevěstinců, od luxusních paláců lásky až po šilinkové bordely. I v tom se stal vzorem pozdějším gangsterským bossům Al Caponovi, kmotrům mafie Luckymu Lucianovi či Colosimovi. Nevěstky, které pro něj pracovaly, měly dvojí povinnost: jednak pobavit hosta a zároveň mu ukrást jeho osobní věci. Jonathan Wild pak nešťastného muže vydíral. V deníku Daily Post se hned nazítří objevil inzerát:

Včera, dne 2. dubna, asi mezi sedmou a osmou hodinou večerní, byl na Strandu nedaleko Fountain Tavern ztracen zápisník vázaný v černé kůži, se stříbrným kováním na rozích. Obsahuje důležité osobní zápisy. Jestliže nálezcce přinese notes panu Jonathanu Wildovi do Old Bailey na Newgate, bude mu vyplacena odměna ve výši jedné guineje.

Všichni věděli, že Fountain Tavern je nevěstinec. Majiteli ukradeného zápisníku nezbylo nic než zaplatit výkupné. Jinak se vystavoval nebezpečí, že se manželka, známí a hlavně nadřízení dozvědí o jeho návštěvách v domě prodejně lásky.

Wildova zločinecká organizace pracovala dlouhá léta bez potíží. Když se však případy vydírání, krádeží a loupeží množily, vydali Angličané v roce 1718 zákon, podle něhož ten, kdo chtěl majiteli za odměnu vrátit ukradené zboží, byl souzen stejně jako zloděj a jako on mohl být, a ve většině případů také byl, odsouzen k trestu smrti. Wildově organizaci hrozil krach. Král londýnských zlodějů se musel stáhnout do ústraní, pracoval už jen jako thieftaker a dál dodával nepohodlné kumpány londýnské policii.

V roce 1725 se Wildův čas konečně naplnil. Nizozemští celníci přistihli kapitána lodi, když převážel kradené zboží z Velké Británie do Holandska, a usvědčili ho

nejdřív z pašeráctví, později i z překupnictví. Kapitán promluvil a odhalil tu horší stránku Wildova života. Krá-
le londýnského podsvětí zatkli a zavřeli do vězení New-
gate. Tak jako později byl Al Capone odsouzen jen pro
neplacení daní, ačkoliv měl na svědomí loupeže a vraž-
dy, i Jonathan Wild alias Mackie Messer byl souzen
a odsouzen pro 10 liber. Když ho totiž dne 10. března
postavili před porotu, nemohli mu dokázat ani vraždy,
ani loupeže, ani krádeže či obchod s kradeným zbožím
ve velkém.

Předstoupil před soudce a porotce se sebevědomím
počestného občana, který naopak podle svých možností
přispěl v boji proti vzrůstající zločinnosti. Soudcům i po-
rotcům předložil písemný výčet svých občanských zá-
sluh: jako thieftaker přivedl na šibenici celkem 67 zlo-
činců, lupičů, vrahů a zlodějů, a to vůbec nepočítá
kapsáře či jiné méně významné darebáky. Při své bohuli-
bé a společnosti prospěšné činnosti strážce pořádku si
nadělal hodně nepřátel. Ti se mu mstí. Nalíčili past, uda-
li ho a těší se, že bude odsouzen. Ale on věří, že se vrátí
s neposkvrněnou pověstí ke svým obchodům.

Nevrátil se. Odsoudili ho za krádež flanderských kra-
jek v hodnotě 40 liber, ale zejména za to, že je vrátil zpět
okradené Catherine Stethamové za výkupné 10 liber.
Soudce měl v ruce písemné důkazy, obhájce se snažil
marně. Ve smyslu znění zákona z roku 1718 odsoudili
Wilda k trestu smrti. Popravili ho 24. května 1725 a ko-
lem stromu, na němž měl pro výstrahu viset, se shromáž-
dil obrovský dav zvědavců.

Minulost Scotland Yardu začala nenápadně. U koléb-
ky nové policejní organizace stál básník, dramatik, spi-
sovatel a smírčí soudce Henry Fielding. Jako jeden
z prvních se odhodlal bojovat proti vzrůstající zločin-
nosti. Zastával ve Westminsteru funkci smírčího soudce,
měl ale jen málo reálných možností jak dostat zločince
za mříže. Nehodlal však déle přihlížet, jak se největší
město světa stává podsvětím. Kudy chodil, přesvědčoval
politiky, že je nejvyšší čas založit a zorganizovat řádný

městský policejní sbor. Poskytli mu skrovné finanční prostředky. Ze svých pomocníků vybral dvanáct nejlepších, dal jim ušít červené vesty, aby se už na první pohled lišili od ostatních. Obstaral jim pistole, dával jim libru týdně a za denní taxu jedné libry je pronajímal zámožným občanům, kteří chtěli mít v bezpečí svůj majetek nebo potřebovali dopadnout zloděje, který je okradl. V historii kriminalistiky je tato skupina ochránců zákona zapsána jako Bow Street Runners, první londýnská policejní jednotka se špatnou pověstí.

Také oni brali úplatky. Čím větší měli úspěch, tím větší dostávali výpalné. Od oloupených bankéřů i od prohnaných lupičů. Objasnili však také mnoho zločinů. Jeden z nich, Peter Townsend, se stal dokonce osobním strážcem krále Jiřího IV. Když zemřel, zanechal po sobě značné jmění. Dvacet tisíc liber byl tehdy velký a podezřelý majetek. Jeho kolega Sayer však odkázal potomkům dokonce třicet tisíc. Sotva si je našetřil z platu dvaapadesáti liber ročně.

Henry Fielding zemřel v roce 1754. Funkci po něm převzal jeho nevlastní nevidomý bratr John. Také on se snažil bojovat proti zločinu ze všech svých sil, ale marně. V Londýně třicátých let devatenáctého století se lou pilo a vraždilo v pravé poledne, v noci se nikdo neodvážil vyjít na ulici.

Ministr vnitra, státní tajemník Robert Peel, prosadil v Dolní sněmovně souhlas k založení policejního sboru. Dne 7. prosince 1829 se v londýnských ulicích objevilo tisíc nových policistů. Měli modré fraky, šedé plátěné kalhoty a černé cylindry. Začalo se jim posměšně říkat bobbies. Podle křestního jména Roberta Peela, domácky zvaného Bobby. Bylo to spíš hanlivé pojmenování, londýnským policistům však zůstalo dodnes.

Na první pohled se zdálo, že tisíc odhodlaných mužů zajistí v britské metropoli pořádek. Zločinci se však dál živili jako Mackie Messer a žáci jeho zlodějské univerzity. Nekradlo, neloupilo a nezabíjelo se už tak veřejně, ale zločinů neubýlo. Spíš naopak. Proto se ministr vnitra

v roce 1842 rozhodl založit první detektivní oddělení o dvanácti civilních policistech. Nastěhovali se do nevzhledné budovy, kde kdysi stával příbytek skotských králů, kteří zde přespávali při návštěvách Londýna. Budově se říkalo Skotský dvůr – Scotland Yard. Britskému městskému policejnímu sboru zůstal ten název dodnes.

Jednoruký houslista

Výslech začal už odpoledne, poslední pátek v listopadu 1878, a skončil až dlouho po půlnoci. Vězeň John Ward, obžalovaný z loupeže a ozbrojeného přepadení policisty, se měl zodpovídat před porotou v Old Bailey ze svých zločinů. Snad si uvědomil, že už je stejně všechno ztraceno, snad mu svědomí nedalo spát, sotva snědl v poledne ovesnou kaši, zavolal dozorce a poslal ho pro vězeňského kaplana.

„Rozhodl jsem se ulehčit svému svědomí, důstojný otče.“

„Bůh ti odpustí, milý synu,“ řekl muž v umaštěné sukaně a pohlédl na osmahlého, vysokého Warda, který vypadal jako cikán, postavu měl jak řezník z jatek.

„Nejmenuju se Ward, důstojný pane,“ řekl habán.

„Jak to? Jsi tu veden jako John Ward, a jako John Ward budeš souzen a nepochybuji, že také odsouzen pro vloupání se zbraní v ruce a pro to, žeš těžce postřelil policistu.“

„Říkám, že se nejmenuju Ward. Jsem Charles Peace.“

„Co? Peace? Ten lupič Peace?“ nechtěl uvěřit vězeňský kaplan.

„Jo, slyšel jste dobře. Ale znají mě taky jako Johna Thompsona.“

„Já pošlu pro inspektora, Warde, totiž Thompsona.“

„To můžete, důstojný pane. Bude čumět, jak jsem je tahal za nos.“

Inspektor Williamson se ještě rychle podíval do spisu, než se vypravil do vězení.

Konstábl Edward Robinson procházel na pravidelné obchůzce ulicí s nákladnými vilami ve čtvrti Blackheat. Byl sychravý, větrný a deštivý podvečer 9. října 1878 a krátce před večerí byly ulice ve čtvrti boháčů prázdné.

V některých sídlech se svítilo, jiné vily vypadaly jako opuštěné. Panstvo tenkrát jezdívalo v nepříjemných zimních měsících na francouzskou Riviéru nebo do San Rema. Konstábl Robinson byl jedním z mnoha nováčků, kteří nedávno oblékli policejní uniformu. Byl na ni pyšný, předsevzal si, že se proslaví. Teď hleděl na jednu z těch okázalých staveb.

„Zastavil jsem se a koukal na blikající světlo. Vypadalo to, jako když někdo chodí po baráku se svíčkou v ruce. Nejdřív se objevila záře pod dveřmi, pak v jednom okně a zase ve druhém,“ diktoval do svého hlášení v nemocnici. „Vzpomněl jsem si, jak nás učili, že nesmíme jít do žádné akce sami, že musíme počkat na pomoc. A tak jsem zůstal stát před vilou, protože jsem nemohl odejít, a říkal jsem si, že se třeba objeví hlídka.“

„Přišli konstábl Girling a seržant Brown,“ řekl inspektor Williamson, aby výpověď urychlil. Lékaři totiž nechtěli, aby zraněný Robinson dlouho mluvil. Byl postřelen a uzdravoval se jen pomalu.

„Pravda, přišli Brown a Girling a já jsem jim řekl, že se mi to nezdá. V domě se sem tam pohybuje podezřelé světlo. Kdyby tam chodil někdo z rodiny nebo sluha, tak si nebude svítit svíčkou, ale rozžehne plynové lustry. A vůbec se mi to nelíbilo.“

„To světlo se pořád pohybovalo?“

„Pořád ne, ale vytrvale svítilo. Tak jsme se domluvili se seržantem Brownem a s Girlingem, že se tam podíváme. Rozdělili jsme se, já šel do zahrady k zadnímu vchodu, konstábl stál na rohu, aby viděl na obě strany, a seržant se postavil ke dveřím a začal na ně bušit.“

Inspektor Williamson se pak dozvěděl, že v jednom z předních oken se objevila temná postava, muž se krátce rozhlédl, vyskočil a zmizel mezi keři. Robinson se za ním rozběhl, neznámý namířil pistoli, ještě ho varoval, že vy-

střelí, jestli nezůstane stát, a pak skutečně noční tmou práskly rány z pistole. Jedna, dvě, tři – a všechny vedle.

„Pochopil jsem, že ten chlap není zrovna dobrý střelec. Skočil jsem dopředu a běžel k němu. Byl jsem od něj snad jen dva tři kroky, když vypálil. Teď mě trefil. Ucítíl jsem v rameni prudkou palčivou bolest. Ale to už jsem ho držel. Přiběhli Girling a Brown, odzbrojili ho a já jsem ztratil vědomí.“

Lupič konstábla Robinsona nezabil. Dopravili ho do nemocnice, ošetřili mu ránu, položili ho do postele, za týden mohl vypovídat, za další už směl chodit. Za tři neděle ho lékaři propustili do domácího ošetření. Pomocníci inspektora Williamsona se pustili do vyšetřování. Nezdálo se totiž pravděpodobné, že by se neznámý zlodějček Ward pustil do tak velkého sousta, jakým bylo vyloupení vily v Blackheatu nedaleko královské greenwichské observatoře. Ještě jedna věc inspektora Williamsona upoutala: zatčený John Ward měl jednu ruku zmrzačenou, proto nosil primitivní protézu s železným hákem.

V té době ještě neexistovala kartotéka zločinců a pracovníci Scotland Yardu se museli spoléhat jen na svoji paměť. Williamsonovi detektivové se vydali po stopě snědého muže, vyhlízejícího jako cikán. Ward o sobě tvrdil, že je míšenec, nikdy neměl nic společného s policií, dostal se na scestí poprvé. Inspektor Williamson tomu nevěřil. Začátečník se neodvážil do vily vznešené a bohaté rodiny, a už vůbec nebude mít v kapse pistoli. Ward je od 9. října za mřížemi, lze tedy zjistit, kde od stejného data schází snědý muž se zmrzačenou rukou. Měl přece příbuzné a známé, možná i rodinu, někdo ho musí postrádat. I kdyby to byl jen hospodský, kam pravidelně chodil.

Nebylo to snadné pátrání, ale detektiv Bonney měl štěstí. V jihovýchodním Londýně našel matku Thompsonovou, která od 9. října postrádala svého syna. Měl zmrzačenou ruku a nosil protézu s hákem. Živil prý se jako houslista, což bylo jistě nepravděpodobné, ale ti, kdo Johna znali, potvrdili, že si na hák protézy přiváže smy-

ček a docela slušně prý fídlá. Od matky Thompsonové už vedla cesta k jisté paní Peaceové. Dlouho sice zapírala, nakonec se však přiznala, že je manželkou Johna Warda, který se ve skutečnosti jmenuje Charles Peace. A Charles Peace byl notorický a nebezpečný zločinec, s nímž měli detektivové Scotland Yardu nevyřízené účty. A tak spěchal inspektor Williamson do věznice, kde už na něj na chodbě čekal netrpělivý kaplan.

„Všechno vám chce říct, inspektore,“ oznamoval vzrušeně. „Je to lupič a možná taky vrah. Hospodin mu vnukl, aby se přiznal ke svým hříchům.“

„Vrah je to určitě, a jakou zásluhu má na jeho přiznání Hospodin, to přenechám k posouzení vám, důstojný pane.“

Seděl za stolem, protězu s železným hákem položenou na desce. Netvářil se ani kysele, ani sverpě. Vypadal spíš jako vlídný, velmi osmahlý dělník z londýnských doků, kde pracovaly stovky míšenců.

„Ne, pane, já nejsem mulat,“ řekl, když se ho inspektor Williamson zeptal. „Já jen tak vypadám. A někdy jsem to využil. Vydával jsem se taky za Mexikána.“

„Kdy jste se narodil, Peace?“ zeptal se inspektor.

„Ve dvaatřicátém.“

„Kde?“

„V Sheffieldu. Tam jsem se taky vyučil řemenářem.“

„Jenže jste to řemeslo neprovozoval. Vloupal jste se už jako kluk do jistého domu v Manchesteru. V kterém roce to bylo?“

„V jednapadesátém. Jenže mě neodsoudili, neměli proti mně důkazy.“

„Ale o tři roky později jich měli až nad hlavu. Mám tady záznam. Poslali vás na čtyři roky za mříže. Tak dál, Peace, důstojný pán říkal, že se chcete vyznat ze všech hříchů. Nemyslete si, o většině vašich zločinů stejně víme.“

„Houby víte, pane inspektore! Například v roce 1866 se jistý George Parker vloupal do jistého domu v Manchesteru, policajti ho chytli a porota ho odsoudila na šest let. Ten Parker jsem byl já.“